

Opracowanie konspektu: Monika Anioł, ks. Mariusz Foltiński, Katarzyna Klimas, Nina Majek,
Diakonia liturgiczna Ruchu Światło-Życie archidiecezji częstochowskiej

ADWENTOWY CYKL DNI WSPÓLNOTY

Temat: Moc Ducha Świętego w liturgii

Dzień wspólnoty moderatorów i odpowiedzialnych

*Duch Święty namaścił Jezusa, dzięki Chrystusowi
i ja otrzymałem Ducha Świętego*

❖ Zawiązanie wspólnoty

❖ Wprowadzenie w temat

- Wprowadzając w temat dnia wspólnoty, można posłużyć się tekstem:
Ks. dr Tomasz Bać, *Moc Ducha Świętego w liturgii*, konferencja wygłoszona na XL Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie
<http://www.oaza.pl/xl-kongregacja-odpowiedzialnych-zdjecia-z-liturgii-i-nagrania/>

a szczególnie fragmentem:

Częścią liturgii, w której działanie i moc Ducha Świętego jest najlepiej widoczna i najpełniej wyrażona, jest modlitwa eucharystyczna, czyli najważniejsza modlitwa Mszy św. wypowiedzana przez kapłana, w czasie której przywołuje on słowa Chrystusa z ostatniej wieczerzy, wspomina wszystko to, co Chrystus dokonał poprzez swoje misterium paschalne, oraz modli się za cały Kościół.

W tym miejscu Mszy św. Duch Święty i Jego moc wzywane są zawsze dwa razy i mają podwójny skutek. Najpierw przed wypowiedzeniem słów konsekracji główny celebrans i wszyscy kapłani koncelebrujący wyciągają ręce nad pateną z chlebem i nad kielichem z winem, które zostały złożone na ołtarzu i wspólnie mówią następujące słowa: „Pokornie błagamy Cię, Boże, uświęć mocą Twojego Ducha te dary, które przynieśliśmy Tobie, aby się stały Ciałem i Krwią Twojego Syna, naszego Pana, Jezusa Chrystusa” (III modlitwa eucharystyczna). Następnie kontynuuje, przytaczając opis ostatniej wieczerzy i wypowiadając słowa Chrystusa: „Bierzcie i jedzcie..., bierzcie i pijcie...”

Na słowa tej modlitwy o Ducha Świętego rozlega się zwykle dźwięk dzwonka, który jest sygnałem, aby uklęknąć, ponieważ za chwilę dokona się przeistoczenie. Jest wtedy trochę zamieszania i te słowa mogą nam umknąć. A nie powinny. Absolutnie! One są ogromnie ważne, ponieważ ukazują, na jakim poziomie odbywa się Eucharystia. Wezwanie mocy Ducha Świętego jednoznacznie wskazuje na to, iż Eucharystia nie jest dziełem tylko kapłana, ani nie zależy tylko od kapłana. To Duch Święty uświęca chleb i wino, czyli sprawia, że dokonuje się przeistoczenie. A więc Duch Święty tworzy Eucharystię. Wszystkiego, co się dzieje na ołtarzu i w nas podczas Eucharystii dokonuje tylko i wyłącznie moc Boża obecna w sakramencie. Wezwanie Ducha Świętego nad darami podkreśla, iż moc konsekracji posiadają słowa Chrystusa z ostatniej wieczerzy. To one konsekrują wszystkie Eucharystie świata celebrowane w każdym miejscu i w każdym czasie. Kapłan jest tutaj niezbędny, ponieważ on wypowiada te słowa Chrystusa, ale to nie on działa. Bardzo często w naszej duchowości można posługiwać się pewnego rodzaju „egoistyczną” teologią kapłaństwa, ocierającą się o magię i przypisującą kapłanowi rolę, która jest właściwie rolą Ducha Świętego. Tu nie ma żadnej magii,

tutaj jest działanie sakramentalne. To Duch Święty sprawia konsekrację. Kapłan jest sługą. Tylko sługą i aż sługą.

Świadomość tego, że to Duch Święty dokonuje konsekracji darów eucharystycznych ma ogromne znaczenie dla naszego rozumienia, czym w swojej istocie jest Eucharystia. Jest ona przestrzenią działania Boga wśród swojego ludu. Wezwanie Ducha Świętego jest nieustannym przypomnieniem zawartym w sercu Eucharystii, że każdą celebracją kieruje Bóg, tak jak Bóg kieruje całą historią zbawienia. To nie my kierujemy Bogiem, nawet jeśli nasze słowa i działania, jakie podejmujemy, są najświętsze, ale my poddajemy się kierownictwu Boga i Jego inicjatywie.

I tutaj jest miejsce na refleksję nad naszym podejściem, przeżywaniem, uczestnictwem w liturgii. Naszym zadaniem w Eucharystii jest tylko i wyłącznie wejście w tę logikę Bożego działania: przyjęcie tego, że Pan jest zawsze pierwszy, a rolą człowieka jest odpowiedź i współpraca. Jeśli my w jakikolwiek sposób postawimy się w Eucharystii na pierwszym miejscu, to nic nie zrozumiemy. To będziemy celebrować samych siebie, będziemy zadowoleni z siebie, ale nic nie zrozumiemy z tego, co Pan chce nam dać, ani w jakim kierunku i jaką drogą On chce nas prowadzić. Owszem, my ze swej ludzkiej strony musimy zrobić wszystko, co jest możliwe, aby liturgia była piękna i aby w niej uczestniczyć, ale w żadnym wypadku nie możemy pozwolić, abyśmy celebrowali samych siebie. Tę prawdę pokazuje nam Duch Święty, gdy to właśnie On sprawia konsekrację chleba i wina w czasie każdej Eucharystii.

- Tekst do wyboru: homilia papieża Franciszka wygłoszona podczas Mszy św. krzyżma 17.04.2014 r.

<http://www.radiomaryja.pl/kosciol/homilia-papieza-franciszka-wygloszona-podczas-mszy-sw-krzyzma/>

❖ **Namiot spotkania: Łk 4, 16-21**

❖ **Modlitwa**

- Liturgia godzin – godzina adekwatna do pory dnia z konferencją.
- Wystawienie Najświętszego Sakramentu – 15 minut adoracji w ciszy zakończonej wspólną modlitwą uwielbienia.

❖ **Spotkanie w grupie**

- Odczytanie tekstu modlitwy namaszczenia dłoni podczas obrzędu święceń prezbiteratu: Nasz Pan, Jezus Chrystus, którego Ojciec namaścił Duchem Świętym i mocą, niech cię strzeże, abyś uświęcał lud chrześcijański i składał Bogu Ofiarę.
- Krótka medytacja tekstu modlitwy namaszczenia dłoni.
- Pytania do dzielenia:
  - W jaki sposób się troszczyć o to, aby celebrując sakramenty nie celebrować samego siebie?
  - Jak przeżywam świadomość, że posługa kapłana ma służyć uświęceniu ludzi/ wspólnoty jemu powierzonej?
  - W czym wyraża się moje świadectwo wobec uczestników liturgii, że każdą celebracją kieruje Bóg przez Ducha Świętego?
  - Czy otwieram się na tchnienie Ducha Świętego, podczas modlitwy wyciągniętych dłoni np. podczas Eucharystii, sakramentu pokuty i pojednania?

- Modlitwa na zakończenie spotkania:
  - Wstawiennicza, równoczesna z gestem wyciągniętych dłoni (nad każdym uczestnikiem dnia wspólnoty) prosząc o łaskę otwierania się na namaszczenie Ducha Świętego.
  - Wspólna modlitwa codziennego zjednoczenia się kapłana z Chrystusem Sługą ks. Wojciecha Danielskiego:

Panie, Jezu Chryste, mój jedyny mistrzu, który mnie wezwałeś już w łonie matki, pociągnąłeś za sobą, uczyniłeś swoim umiłowanym uczniem i doprowadziłeś do tej chwili trwania w świętym powołaniu.

Ty z miłości ku Ojcu, w Duchu Świętym, uniżyłeś się posłuszny Jego woli, wyzbyłeś się wszystkiego aż po śmierć krzyżową i zostałeś wywyższony w chwale zmartwychwstania.

Przyjmij także dzisiaj mnie całego na służbę, abym wstępował coraz doskonalej w Twoje ślady. Z miłości ku Tobie, dla zbawienia braci, moich bliskich i całego świata – przyjmuję mój krzyż służby, trudu i cierpienia dzisiejszych z wiarą i nadzieją, że przez to wszystko mogę okazać się Twoim sługą, i nawet w tym, co niepomyślnie i nieudane, mogę być uczestnikiem Twojego zbawczego krzyża i Twojego zwycięstwa.

Zwyciężaj we mnie nad moim egoizmem, ambicją i samowolą. Prowadź mnie tylko Twoją drogą. Nie daj mi tracić czas i siły na to, co nie byłoby Twoją wolą, wedle której prowadzisz mnie do pełni zbawienia i życia, jak doprowadziłeś oddaną Ci całkowicie Służebnicę Pańską, Maryję, Twoją Matkę.

Nie daj mi unikać zadań będących próbą mojej słabości, ale daj podjąć je wraz z wiarą i nadzieją, że to Duch Święty mnie do nich namaścił i posłał.

Nie daj, abym uciekał od ludzi, którzy mnie potrzebują, ani zajmował sobą ludzi, których ja potrzebuję. Spraw, abym im służył z wielkodusznym poświęceniem jako samemu Tobie, który w nich do mnie przychodzisz, i abym był dla nich, świadomie i mądrze, znakiem Twojej obecności i Twojej nieskończonej miłości pragnącej wyzwolenia.

Nie daj mi nade wszystko oderwać się od Ciebie, który w tym wszystkim na moje współdziałanie czekasz.

Zachowaj mnie mocą Twojego Ducha w miłości Twojej aż do końca, przez wierny udział w Twojej nieustannej modlitwie i eucharystycznej ofierze, ofierze całego siebie dla Ojca z Tobą w Duchu Świętym. Amen

ks. Wojciech Danielski

❖ **Eucharystia**

❖ **Agapa**

DZIEŃ WSPÓLNOTY ANIMATORÓW I DIAKONII

*Chcę poddawać się tchnieniu i mocy Ducha Świętego
poprzez przeżywanie sakramentu pokuty i pojednania*

❖ **Zawiązanie wspólnoty**

Modlitwa wspólnotowa i wołanie o moc Ducha Świętego.

❖ **Konferencja wprowadzająca – myśli i propozycje**

- „Chcę prowadzić życie w Duchu, poddając się Jego tchnieniu i mocy” – słowa z III drogowskazu nowego człowieka (Duch Święty).
- Liturgia, sakramenty – szczególna i uprzywilejowana przestrzeń działania Ducha Świętego, poprzez którą sprawia On, że misterium paschalne Jezusa Chrystusa jest dla nas obecne i dotykalne.
- Chcąc prowadzić życie w Duchu zapoczątkowane w sakramencie chrztu św. potrzebuję świadomie i systematycznie wchodzić w tę szczególną przestrzeń działania Ducha Świętego, aby rzeczywiście poddawać się Jego tchnieniu i mocy.
- W jaki sposób możemy poddawać się tchnieniu i mocy Ducha Świętego w sakramencie pokuty i pojednania?

Zob. ks. dr Tomasz Bać, *Moc Ducha Świętego w liturgii*, konferencja wygłoszona na XL Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie

<http://www.oaza.pl/xl-kongregacja-odpowiedzialnych-zdjecia-z-liturgii-i-nagrania/>

a szczególnie fragment:

Pozwólcie, że zacytuję słowa wschodniego hierarchy, grecko-prawosławnego patriarchy Antiochii Ignacego IV, zmarłego w 2012 roku: „Tylko dzięki Duchowi Świętemu misterium paschalne dokonane przez Chrystusa raz na zawsze na krzyżu może stać się nasze i jest obecne dzisiaj”.

Bez Ducha Świętego Bóg jest dla nas kimś dalekim, Chrystus pozostaje postacią z przeszłości, Ewangelia to martwa litera, Kościół jest tylko jedną z wielu organizacji, władza i hierarchia to tylko panowanie i wykorzystanie, misja jest zwykłą propagandą, liturgia – czystym rytmem, a życie chrześcijańskie – moralnością niewolników.

Ale z Duchem Świętym i w Duchu Świętym wszystko się zmienia: człowiek znajduje siły, aby walczyć z tym, co cielesne; zmartwychwstały Chrystus staje się prawdziwie obecny w świecie, Ewangelia jest życiodajna, Kościół objawia się jako Komunia w Trójcy Świętej, władza i hierarchia są służbą dla innych w wolności, misja staje się doświadczeniem Pięćdziesiątnicy, liturgia jest rzeczywistą pamiątką i uobecnieniem, a całe ludzkie życie zmienia się w doświadczenie boskości.

Skoro tak jest, skoro każda rzeczywistość chrześcijańska jest napełniona obecnością, mocą i działaniem Ducha Świętego, w takim razie jedną z najważniejszych przestrzeni, w której Duch Święty może działać i rzeczywiście działa, tak że można niemal dotknąć Jego obecności, jest liturgia. Ale niestety, patrząc na nasze Eucharystie, to często wcale nie widać, że uczestnictwo w nich staje się rzeczywiście przeżyciem nowej Pięćdziesiątnicy i że my, chrześcijanie XXI wieku, doświadczamy tego, czego doświadczali apostołowie 50 dni po zmartwychwstaniu Chrystusa.

A więc trzeba żebyśmy dzisiaj popatrzyli na Eucharystię, na liturgię w taki sposób, aby dostrzec w niej Ducha, Jego moc i Jego działanie i w konsekwencji pozwolić się przemienić. Ruch Światło-

Życie to ruch odnowy liturgicznej, więc myślę, że ciągle musimy odnawiać nasze spojrzenie na liturgię i jej znaczenie w naszym życiu.

- Jednym z owoców Paschy Jezusa jest dar odpuszczenia grzechów, który możemy wielokrotnie celebrować w sakramencie pokuty i pojednania.

zob. Katechizm Kościoła katolickiego

1420 Przez sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego człowiek otrzymuje nowe życie w Chrystusie. Przechowujemy jednak to życie „w naczyniach glinianych” (2 Kor 4, 7). Obecnie jest ono jeszcze „ukryte z Chrystusem w Bogu” (Kol 3, 3). Jesteśmy jeszcze w „naszym przybytku doczesnego zamieszkania” (2 Kor 5, 1), poddani cierpieniu, chorobie i śmierci. To nowe życie dziecka Bożego może ulec osłabieniu, a nawet można je utracić przez grzech.

1421 Nasz Pan Jezus Chrystus, lekarz naszych dusz i ciał, który odpuścił grzechy paralitykowi i przywrócił mu zdrowie ciała, chciał, by Kościół mocą Ducha Świętego kontynuował Jego dzieło uzdrawiania i zbawiania, które obejmuje także jego członki. Jest to celem dwóch sakramentów uzdrowienia: sakramentu pokuty i namaszczenia chorych.

1423 Nazywa się go *sakramentem nawrócenia*, ponieważ urzeczywistnia w sposób sakramentalny wezwanie Jezusa do nawrócenia, drogę powrotu do Ojca, od którego człowiek oddalił się przez grzech.

Nazywa się go *sakramentem pokuty*, ponieważ ukazuje osobistą i eklezjalną drogę nawrócenia, skruchy i zadośćuczynienia ze strony grzesznego chrześcijanina.

1424 Nazywa się go *sakramentem spowiedzi*, ponieważ oskarżenie – spowiedź z grzechów przed kapłanem jest istotnym elementem tego sakramentu. Sakrament ten jest również „wyznaniem”, uznaniem i uwielbieniem świętości Boga oraz Jego miłosierdzia wobec grzesznego człowieka. Nazywa się go *sakramentem przebaczenia*, ponieważ przez sakramentalne rozgrzeszenie wypowiedziane słowami kapłana Bóg udziela penitentowi „przebaczenia i pokoju”. Nazywa się go *sakramentem pojednania*, ponieważ udziela grzesznikowi miłości Boga przynoszącej pojednanie: „Pojednajcie się z Bogiem” (2 Kor 5, 20). Ten, kto żyje miłosierną miłością Boga, jest gotowy odpowiedzieć na wezwanie Pana: „Najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim” (Mt 5, 24).

1489 Powrót do komunii z Bogiem, która została utracona przez grzech, rodzi się z łaski Boga pełnego miłosierdzia i troszczącego się o zbawienie ludzi. Trzeba prosić o ten cenny dar dla siebie i dla innych.

- Można rozwinąć myśl pokazując działanie Ducha Świętego w tym sakramencie (świadomość grzechu i przyjście do spowiedzi, odpuszczenie grzechów mocą Ducha Świętego widoczne także w formule rozgrzeszenia) oraz podkreślić wartość wspólnotowych celebracji tego sakramentu pielęgnowanych w naszym Ruchu m.in. w czasie rekolekcji, oaz modlitwy.
- Warto skorzystać z wprowadzenia teologicznego i pastoralnego [w:] *Obrzędy pokuty dostosowane do zwyczajów diecezji polskich*, wydanie drugie, Katowice 1996, Księgarnia św. Jacka.

❖ **Namiot spotkania: J 20, 19.22–23**

❖ **Spotkanie w grupie: EWANGELICZNA REWIZJA ŻYCIA**

Widzieć

- Krótkie dzielenie się doświadczeniem działania Ducha Świętego w „indywidualnej” i wspólnotowej celebracji sakramentu pokuty i pojednania. Jeśli mamy więcej czasu można poruszyć następujące zagadnienia:

- Na ile mam świadomość, że każdorazowa spowiedź odnawia mój chrzest?
- Czy doświadczam spotkania z Bogiem w sakramencie pokuty i pojednania?
- Jak często się spowiadam? Czy mam świadomość, że w tym sakramencie Bóg mocą Ducha Świętego odpuszcza mi grzechy i jednoczy z Nim i Kościołem, że jest to konkretna przestrzeń poddawania się tchnieniu i mocy Ducha?
- Czy mam stałego spowiednika, kierownika duchowego? Jakich doświadczam tego owoców?
- Czy, a jeśli tak, to w jaki sposób w przeżywaniu sakramentu pokuty i pojednania pomaga mi jego wspólnotowa celebracja?

Osądzić

- Z Katechizmu Kościoła katolickiego:

1423 Nazywa się go *sakramentem nawrócenia*, ponieważ urzeczywistnia w sposób sakramentalny wezwanie Jezusa do nawrócenia, drogę powrotu do Ojca, od którego człowiek oddalił się przez grzech.

Nazywa się go *sakramentem pokuty*, ponieważ ukazuje osobistą i eklezjalną drogę nawrócenia, skruchy i zadośćuczynienia ze strony grzesznego chrześcijanina.

1424 Nazywa się go *sakramentem spowiedzi*, ponieważ oskarżenie – spowiedź z grzechów przed kapłanem jest istotnym elementem tego sakramentu. Sakrament ten jest również „wyznaniem”, uznaniem i uwielbieniem świętości Boga oraz Jego miłosierdzia wobec grzesznego człowieka. Nazywa się go *sakramentem przebaczenia*, ponieważ przez sakramentalne rozgrzeszenie wypowiedziane słowami kapłana Bóg udziela penitentowi „przebaczenia i pokoju”. Nazywa się go *sakramentem pojednania*, ponieważ udziela grzesznikowi miłości Boga przynoszącej pojednanie: „Pojednajcie się z Bogiem” (2 Kor 5, 20). Ten, kto żyje miłosierną miłością Boga, jest gotowy odpowiedzieć na wezwanie Pana: „Najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim” (Mt 5, 24).

- Warto, aby animator przyniósł na spotkanie i omówił przebieg sprawowania sakramentu pokuty i pojednania według *Obrzędów pokuty dostosowanych do zwyczajów diecezji polskich* (wydanie drugie, Katowice 1996, Księgarnia św. Jacka), zwracając szczególną uwagę na czytanie słowa Bożego i modlitwę penitenta.

Działać

- Co mogę uczynić, by głębiej przeżywać sakrament pokuty i pojednania? (zaznajomienie się z obrzędem sakramentu, przygotowanie się przez czytanie słowa Bożego, ubiór...).
- Jakie działania możemy podjąć, aby we wspólnotach parafialnych (nie tylko podczas rekolekcji oazowych) odbywały się wspólnotowe celebracje obrzędu sakramentu pokuty i pojednania wielu penitentów z indywidualną spowiedzią i rozgrzeszeniem?
- W jaki sposób chcę poddawać się tchnieniu i mocy Ducha Świętego w sakramencie pokuty i pojednania?

❖ Godzina odpowiedzialności

- Krótkie relacje z życia diakonii.
- Sprawy bieżące i komunikaty.
- Przygotowanie rejonowego dnia wspólnoty.
- Na zakończenie wspólna modlitwa za diakonie.

DZIEŃ WSPÓLNOTY RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

Duch Święty – Dawca jedności braterskiej

❖ Zawiązanie wspólnoty, modlitwa do Ducha Świętego

❖ Namiot spotkania: Dz 2, 1-7

❖ Konferencja:

- Na podstawie ks. dr Tomasz Bać, *Moc Ducha Świętego w liturgii*, konferencja wygłoszona na XL Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie

<http://www.oaza.pl/xl-kongregacja-odpowiedzialnych-zdjecia-z-liturgii-i-nagrania/>

a zwłaszcza:

Naturalnym owocem uczestnictwa we Mszy św. jest przyjęcie Komunii św. oraz napełnienie się Duchem Świętym. To z kolei prowadzi nas do ostatecznego celu Eucharystii: jedności w Chrystusie. Ostatecznym celem Eucharystii jest przemiana wspólnoty, czyli nas. Ostatecznym celem Eucharystii nie jest sprawienie, aby Chrystus stał się obecny wśród nas. Żebyśmy Go tylko adorowali. Żebyśmy cieszyli się, że On jest wśród nas. Żebyśmy zatrzymali się tylko na modlitwie i na emocjach związanych z Jego obecnością wśród nas. Nie. Celem Eucharystii jest ostateczna przemiana nas rozproszonych i zagubionych w żywy Kościół, w Jego żywe i mistyczne Ciało. To ma być jasny owoc modlitwy Chrystusa w Wieczerniku: „Aby byli jedno” (J 17, 20–26). Ostatecznym celem Eucharystii jest to, aby wszyscy, którzy przyjmują Komunię św., weszli w postawę prawdziwej jedności z braćmi i siostrami. Możemy więc powiedzieć, że przychodzimy na Eucharystię po prostu po to, aby przyjmując ciało sakramentalne Chrystusa (czyli Komunię św.), stać się Jego prawdziwym ciałem mistycznym (*jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie*). Za jedno i za drugie odpowiada Duch Święty. Jedno i drugie jest owocem Jego działania w nas. Liturgia nam mówi: nie będzie jedności, jeśli nie będzie w nas Jego Ducha. Ale prawdziwa jest też druga strona: nie będziemy mieli w sobie Ducha, jeśli nie będziemy dążyli do życia w jedności.

My się o to modlimy na każdej Mszy św.: o jedność, o przemianę rozproszonych w jedno ciało. I dlatego pojawia się pytanie: czy tę przemianę widać w naszym życiu? Czy ją widać w naszych wspólnotach? Czy ją widać w naszym Ruchu?

Dodatkowo:

- Katechizm Kościoła katolickiego:

1108 Celem posłania Ducha Świętego w każdej czynności liturgicznej jest doprowadzenie nas do komunii z Chrystusem, by formować Jego Ciało. Duch Święty jest jak sok winnego krzewu Ojca; przynosi on swój owoc w latoroślach. W liturgii urzeczywistnia się najbardziej wewnętrzne współdziałanie Ducha Świętego i Kościoła. Duch komunii zawsze pozostaje w Kościele i dlatego Kościół jest wielkim sakramentem Boskiej komunii, która gromadzi rozproszone dzieci Boże. Owocem działania Ducha w liturgii jest nierozłącznie komunია z Trójcą Świętą i komunია braterska.

- List apostolski Jana Pawła II *Dies Domini*, 28 (Dzień daru Ducha Świętego):

Niedziela jest dniem światłości, można więc nazwać ją także dniem „ognia”, nawiązując do Ducha Świętego. Światłość Chrystusa jest bowiem głęboko związana z „ogniem” Ducha, a obydwie te obrazy wskazują na sens chrześcijańskiej niedzieli. Ukazując się apostołom wieczorem w dniu Paschy, Jezus tchnął na nich i powiedział: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20, 22–23). To tchnienie Ducha Świętego

było wielkim darem, jaki Zmartwychwstały ofiarował swoim uczniom w wieczór niedzieli paschalnej. Również w niedzielę, pięćdziesiąt dni po zmartwychwstaniu, Duch zstąpił z mocą – niczym „uderzenie gwałtownego wichru” i w postaci „języków ognia” (por. Dz 2, 2–3) – na apostołów zgromadzonych razem z Maryją. Pięćdziesiątnica jest nie tylko wydarzeniem, które dało początek istnieniu Kościoła, ale tajemnicą, która nieustannie go ożywia. Chociaż liturgia świętuje w szczególny sposób to wydarzenie podczas dorocznej uroczystości, która kończy „wielką niedzielę”, jest ono wpisane – właśnie ze względu na swą ścisłą więź z tajemnicą paschalną – także w głębokie znaczenie każdej niedzieli. „Pascha tygodnia” staje się więc w pewien sposób „Pięćdziesiątnicą tygodnia”, w której chrześcijanie wciąż na nowo przeżywają radosne spotkanie apostołów ze Zmartwychwstałym, a On ożywia ich tchnieniem swego Ducha.

- Do konferencji można wykorzystać następujące myśli:
  - W niedzielę przeżywamy nie tylko zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, ale także zesłanie Ducha Świętego. W szczególny sposób doświadczamy działania Ducha Świętego, zwłaszcza dziś, na dniu wspólnoty.
  - Przeżywamy Eucharystię dokonującą się dzięki mocy Ducha Świętego.
  - Gromadzimy się jako wspólnota, On nas jednoczy.
  - Duch uzdalnia nas do życia w jedności z Bogiem i z braćmi.

❖ Spotkania w grupach dzielenia

- Odczytanie fragmentu:

Naturalnym owocem uczestnictwa we Mszy św. jest przyjęcie Komunii św. oraz napełnienie się Duchem Świętym. To z kolei prowadzi nas do ostatecznego celu Eucharystii: jedności w Chrystusie. Ostatecznym celem Eucharystii jest przemiana wspólnoty, czyli nas. Ostatecznym celem Eucharystii nie jest sprawienie, aby Chrystus stał się obecny wśród nas. Żebyśmy Go tylko adorowali. Żebyśmy cieszyli się, że On jest wśród nas. Żebyśmy zatrzymali się tylko na modlitwie i na emocjach związanych z Jego obecnością wśród nas. Nie. Celem Eucharystii jest ostateczna przemiana nas rozproszonych i zagubionych w żywy Kościół, w Jego żywe i mistyczne Ciało. To ma być jasny owoc modlitwy Chrystusa w Wieczerniku: aby byli jedno (J 17, 20-26). Ostatecznym celem Eucharystii jest to, aby wszyscy, którzy przyjmują Komunię św. weszli w postawę prawdziwej jedności z braćmi i siostrami. Możemy więc powiedzieć, że przychodzimy na Eucharystię po prostu to, aby przyjmując ciało sakramentalne Chrystusa (czyli Komunię św.) stać się Jego prawdziwym ciałem mistycznym (*jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie*). Za jedno i za drugie odpowiada Duch Święty. Jedno i drugie jest owocem Jego działania w nas. Liturgia nam mówi: nie będzie jedności, jeśli nie będzie w nas Jego Ducha. Ale prawdziwa jest też druga strona: nie będziemy mieli w sobie Ducha, jeśli nie będziemy dążyli do życia w jedności.

My się o to modlimy na każdej Mszy św.: o jedność, o przemianę rozproszonych w jedno ciało. I dlatego pojawia się pytanie: czy tę przemianę widać w naszym życiu? Czy ją widać w naszych wspólnotach? Czy ją widać w naszym Ruchu?

(ks. dr Tomasz Bać, *Moc Ducha Świętego w liturgii*, konferencja wygłoszona na XL Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie)

- Pytania do dzielenia:
  - W jaki sposób świętowanie niedzieli pozwala mi doświadczać działania Ducha Świętego?
  - Jakie zauważam owoce działania Ducha Świętego przez Mszę Świętą, w mojej rodzinie, wspólnocie, diakonii?

- Co mogę uczynić, by lepiej przeżywać Dzień Pański – niedzielę – rozumianą jako dzień pogłębienia więzi z Bogiem i ludźmi (na ile doświadczam, że jednoczy moją rodzinę, wspólnotę, moją parafię).
- Na zakończenie spotkania modlitwa wstawiennicza w jednej z proponowanych form:
  - Uczestnicy stojący w kręgu wyciągają prawą rękę w stronę osoby stojącej po jej prawej stronie, prosząc Ducha Świętego w modlitwie równoczesnej o łaskę otwarcia się na owoce Ducha, o życie w jedności z Bogiem i z braćmi dla niej.
  - Uczestnik spotkania podaje intencje do modlitwy związanej z tematem spotkania. Można rozpocząć słowami: „Bracia, siostry, proszę was o modlitwę w intencji...”, następnie wszyscy modlą się w modlitwie równoczesnej we wskazanej intencji. Prośba kończy się słowem „amen” lub inną konkluzją wywołującą aklamację np. „Przyjdź Duchu Święty”.

❖ Spotkanie modlitewne

Może ono odbyć się np. na zakończenie konferencji. Czas trwania ok. 30 min. Forma modlitwy: pieśń, modlitwa spontaniczna, modlitwa wstawiennicza.

Przebieg:

- Wyznanie wiary w realną obecność Pana pośród nas np. „Jezus jest z nami tu”, pieśń uwielbienia, krótka modlitwa spontaniczna uwielbienia Pana w darze wspólnoty.
- Modlitwa prośby o łaskę pogłębienia więzi braterskiej jedności w naszych rodzinach, wspólnotach, także łaskę wytrwania na drodze życia wspólnotowego.
- Modlitwa za obecnych małżonków, rodziny o dar jedności. Podczas pieśni rodziny mogą podchodzić do obecnych kapłanów, którzy w goście nałożonych dłoni modlą się przez krótką chwilę za daną rodzinę.
- Modlitwa za obecne wspólnoty. Po wymienieniu wspólnoty można zakończyć wspólną aklamacją np. „Niech zstąpi Duch Twój – i odnowi oblicze ziemi!”
- Można zakończyć pieśnią np. „Zjednoczeni w Duchu”.

❖ Spotkanie dla grupy dziecięcej

Cel główny

Ukazanie osoby i działania Ducha Świętego.

Cele szczegółowe

- ✓ uczestnicy rozumieją kim jest Duch Święty,
- ✓ uczestnicy potrafią wymienić kilka przymiotów Ducha Świętego
- ✓ na przykładzie działania wiatraków uczestnicy wiedzą, jakie jest działanie Ducha Świętego,
- ✓ uczestnicy wiedzą, że każda dobra myśl, każdy dobry uczynek pochodzi od Ducha Świętego i jest Jego działaniem.

Potrzebne materiały

- ✓ teksty pieśni/piosenki wykorzystywanej do modlitwy,
- ✓ Pismo Święte
- ✓ zdjęcia, rysunki/filmiki wiatraków (młyn, energia elektryczna),
- ✓ kartki papieru, długopisy/mazaki/kredki.

Przebieg spotkania

(Przebieg należy dostosować do wieku uczestników)

1. Modlitwa

Śpiew piosenki *Duchu Święty Stworzycielu* (dobrze pasuje do tematu spotkania i zawiera wiele wątków, których można użyć w trakcie spotkania). Dostęp online:

<https://www.youtube.com/watch?v=uhYTfMIidYU>

Tekst i chwyt na gitarę:

Duchu Święty, Stworzycielu,	C G
ożywiaj moją modlitwę,	F C
ożywiaj moje pragnienie	d G
pełnienia woli Ojca.	C G
Duchu Święty, Stworzycielu,	C G
otwieraj moje oczy, by widziały,	F C
otwieraj moje uszy, by słyszały,	d G
serce – aby czuło.	a
Duchu Święty, Ożywicielu, przyjdź.	F G C

2. Przedstawienie się uczestników

(np. imię, ile ma lat, skąd pochodzi, z jakiej parafii, czy ma rodzeństwo). Na końcu prosimy dzieci, aby każde z nich wymieniło czynności/obowiązek, których wykonanie przychodzi mu z łatwością, oraz takich, których wykonanie przychodzi z pewnym trudem. (W dalszej części spotkania będziemy nawiązywać do tego, więc można poprosić dzieci o zapisanie tych czynności po przeciwnych stronach kartki).

3. Robimy przeciąg!

Ukazanie sposobu działania Ducha Świętego. Otwieramy okno, w razie potrzeby okno i drzwi, tak aby poczuć wiatr. (Można w ramach ćwiczenia poprosić dzieci na początku, żeby zamknęły oczy, a potem żeby je otworzyły, żeby pokazać, że wiatru nie da się zobaczyć).

Wtedy pytamy dzieci: co to było, co czuły, co widziały, jak się czuły? (W przypadku ćwiczenia z otwartymi i zamkniętymi oczami można zapytać dzieci, czy była jakaś różnica, kiedy miały zamknięte oczy, a kiedy otwarte).

W rozmowie kierowanej próbujemy uświadomić dzieciom, że był to wiatr, który możemy poczuć, ale nie możemy zobaczyć. Jedyne po skutkach np. poruszająca się firanka, możemy zobaczyć, co to mogło być. Widzimy zatem skutki, a nie sam wiatr.

4. Odczytanie fragmentu z Pisma Świętego

„Wiatr wieje tam, gdzie chce, i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąża. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha”. (J 3, 8)

- ✓ wiatr jest niewidoczny, choć go słyszymy, to nadal nie wiem „skąd przychodzi i dokąd podąża”.
- ✓ wymienić przymioty Ducha Świętego (wcześniej znane już przez dzieci lub śpiewane podczas modlitwy na rozpoczęcie spotkania) np. Duch Święty Ożywiciel, Duch Święty Stworzyciel, Duch Święty, który uczy nas się modlić, Duch Święty Uzdrawiciel, Duch Święty Pocieszyciel itp.

5. Wiatrak

Na przykładzie wiatraka będziemy ukazywać działanie Ducha Świętego (choć Go nie widzimy, tak jak nie widzimy wiatru, to nie znaczy, że nie widzimy owoców Jego działania). Można wykorzystać wiatraczek na patyku, zdjęcia, modele czy filmik – pokazujące dwa rodzaje wiatraków: wiatrak w młynie oraz wiatrak wytwarzający energię elektryczną. Wiatr porusza ramionami wiatraka, ale to nie pozostaje bezowocne. W przypadku pierwszego wiatraka mieli on ziarna, z których powstaje mąka. W przypadku drugiego wiatraka przez to, że wiatr porusza jego ramiona, wytwarza się energia elektryczna, która dociera do naszych domów. Wnioski można zapisać lub narysować na brystolach.

Duch Święty jest tym, który pomaga nam działać, tak jak wiatr tym wiatrakom, wystarczy Go poprosić o pomoc, a czasem nawet nie trzeba, bo działa sam, i nam pomaga. Można tutaj wymienić wszystkie dobre uczynki, które robimy. Powiedzieć o tym, że każdy dobry uczynek, każda dobra myśl pochodzi od Ducha Świętego, jest Jego niewidzialnym działaniem. Jest właśnie tym „wiatrem Ducha Świętego”, który poznajemy dopiero po owocach. Teraz można przywołać wcześniej wymieniane czynności, których wykonywanie sprawia dzieciom trudność. Należy wskazać, że działanie Ducha Świętego objawia się w podobny sposób. Kiedy nam się czegoś nie chce albo nie umiemy tego zrobić i ogarnia nas zniechęcenie, Duch Święty też działa! Wystarczy Go poprosić o pomoc, a On na pewno nam pomoże.

6. Podsumowanie spotkania i modlitwa do Ducha Świętego o pomoc w wypełnianiu trudnych czynności